

Teaterklassiker i klassisk utgave

TEATER

- **Tittel:** Kjøkkenheisen
- **Av Harold Pinter**
- **Oversatt av Morten Wessel Krogstad**
- **Kanon Produksjon**
- **På scenen:** André Lassemo og Jon Erik Myre
- **Regi:** Kjetil Kro Sørborg
- **Scenografi:** Roald Andersen

Harold Pinters klassiker «Kjøkkenheisen» går i disse dager på Teateret i regi av Kjetil Kro Sørborg og med to unge skuespillere fra Kristiansand i rollene som leiemordere - en svært opplevelsesverdig forestilling.

Endelig en klassiker som får lov å være akkurat det, en klassiker. De gamle klassikerne skal jo alltid moderniseres og tilpasses våre dages publikum. Men de unge

klassikerne, de får lov til å være klassikere fremdeles.

Harold Pinters «Kjøkkenheisen» fra 1957 var den gang en form for radikalt, modernistisk, ja - absurd teater. Og sånn er det jo fremdeles. Men etter alle disse årene er det blitt en klassiker. Jeg så den sist i Kristiansand i 1998 med Dag Hagen og Lars Funderud Johannessen i rollene. 22 år senere er stykket akkurat like absurd, merkværdig, engasjerende og severdig - nå i oversettelse av Morten Wessel Krogstad.

«Kanon produksjon» kaller de seg, Jon Erik Myre og André Lassemo som har de to rollene i dette stykket, som leiemorderne Ben og Gus. Sist sommer hadde de sin første produksjon i Kasematten på Kroodden, og nå slår de til med nobelprisvinneren (2005) Pinter på Teateret. I programheftet forteller de om sin bakgrunn fra

Barneteatret i Kristiansand, så her kan Ingegjerd Sandnes Skjeie enda en gang legge flere laurbærblad til sin krans av etterfølgere i faget.

Jeg går ikke inn i handlingen i dette stykket. For den er der jo egentlig ikke. De to bare venter. De skal i kveld utføre enda et oppdrag, slik de gjør sånn omtrent en gang i uken. Og så tvinges de til å snakke sammen, for noe må man jo gjøre mens man venter. Samtalen mellom de to er forbilledlig. Jeg kan nesten ikke huske sist jeg opplevde to skuespillere som klarte å fremføre alle replikker slik at man hører dem. Uten mygg og mic og allslags elektronikk.

Scenografien er klassisk. Lyd og lys er klassisk. Skuespillerne er flinke, dyktige, tydelige, de gjør sin Pinter slik Pinter skal og kan gjøres. Bare noen ganger syns jeg det går litt fort. Kanskje burde regisøren ha lagt inn litt mer taushet.

Spenning er det når man venter og ikke vet hva man venter på. Her er det Jon Erik Myre som i rollen som Gus er forberedt på det verste.

FOTO: GUNSTEIN MYRE

Men dette var sterkt nok. Det var en småmorsom, vond og sår time, egentlig bare tre kvarter, i teateret. Vel verd et besøk denne uka.

Teateret er i ferd med å bli et verdifullt supplement til Kilden Teater.

EMIL OTTO SYVERTSEN